

Sygn. akt II K 787/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 marca 2018 r.

Sąd Rejonowy w Legionowie w II Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Grzegorz Woźniak

Protokolant: Arleta Agata

przy udziale oskarżycielki posiłkowej I. P.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 6.02. i 6.03.2018 r.

sprawy przeciwko

1. P. K. urodz. (...) w W.

córki M. i B. z d. D.

2. P. P. (1) urodz. (...) w W.

syna H. i D. z d. Z.

oskarżonych o to, że: 1. w okresie od 15 grudnia 2015 roku do 11 marca 2017 roku w L., woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu uporczywie nękali I. P. w ten sposób, że przesyłali wiadomości tekstowe SMS z obraźliwymi tekstami, umieszczali na portalu społecznościowym F. obraźliwe zdjęcia, wpisy, komentarze na temat I. P. dotyczące jej pracy zawodowej, stanu zdrowia, wyglądu i życia prywatnego, ujawnili na portalu informacje z toczących się postępowań, zakładali fikcyjne konta na portalu F., gdzie umieszczali obraźliwe zdjęcia i komentarze dotyczące pokrzywdzonej, czym wzbudzili u I. P. uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia oraz istotnie naruszyli jej prywatność,

to jest czyn z art. 190a § 1 k.k.

2. w okresie od 18 listopada 2016 roku do 9 lutego 2017 roku w L., woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu w krótkich odstępach czasie w wykonaniu z góry powziętego zamiaru używali groźby bezprawnej w celu wywarcia wpływu na świadka A. S. (1) powołaną w sprawie sygn. akt III RC 235/16 prowadzonej przed Sądem Rejonowym w Legionowie, poprzez umieszczanie obraźliwych wpisów na temat świadka na portalu społecznościowym, ujawnienie adresu ww. w Internecie, wysyłanie SMS-ów o treści zastraszającej, wyzywanie w miejscu pracy i umieszczenie wizerunku na stronie internetowej sklepu, w którym była zatrudniona pokrzywdzona, czym w konsekwencji działań podejrzanej ww. została zwolniona z pracy,

tj. o czyn z art. 245 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

orzeka

I. Uznaje oskarżonych P. K. i P. P. (1) za winnych popełnienia zarzucanego im w punkcie 1 aktu oskarżenia czynu, stanowiącego przestępstwo z art. 190a § 1 k.k. i za to na mocy powołanego przepisu wymierza im kary po 4 (cztery) miesiące pozbawienia wolności.

II. Uznaje oskarżonych P. K. i P. P. (1) za winnych popełnienia zarzucanego im w punkcie 2 aktu oskarżenia czynu ciągłego, przy czym przyjmuje, że oskarżeni wpływali na zeznania A. S. (2), stanowiącego przestępstwo z art. 245 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na mocy powołanego jako pierwszy przepisu wymierza im kary po 4 (cztery) miesiące pozbawienia wolności.

III. Na mocy art. 85 § 1 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. kary wymierzone oskarżonym w punktach I i II wyroku łączy i orzeka kary łączne po 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności.

IV. Na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 k.k. wykonanie kar łącznych orzeczonych wobec oskarżonych w punkcie III wyroku warunkowo zawiesza na okres 3 (trzech) lat próby.

V. Na mocy art. 41a § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonych środek karny w postaci zakazu kontaktowania się z oskarżycielką posiłkową, przy czym zakaz ten wobec oskarżonego P. P. (1) nie dotyczy ustalania spraw związanych z opieką nad wspólnym dzieckiem A. P. na okres 5 (pięciu) lat.

VI. Na mocy art. 73 § 1 k.k. oddaje oboje oskarżonych pod dozór kuratorów.

VII. Na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt. 2 Ustawy o kosztach w sprawach karnych zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państw zwrot kosztów sądowych w kwotach po 270 (dwieście siedemdziesiąt) złotych.

Sygn. akt II K 787/17

UZASADNIENIE WYROKU

z dnia 6 marca 2018 r.

Sąd, na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego podczas rozprawy głównej, ustalił następujący stan faktyczny:

Małżeństwo oskarżonego P. P. (1) i I. P. zostało rozwiązane przez rozwód w 2013 r. Około czerwca 2014 r. oskarżony P. P. (1) poznał oskarżoną P. K. (poprzednio M.). Od dnia 15 grudnia 2015 r. oskarżeni zaczęli przysyłać I. P. sms-y z obraźliwymi tekstami, zamieszczali na portalu internetowym F. obraźliwe wobec pokrzywdzonej zdjęcia, wpisy i komentarze. Oskarżeni przedstawiali szczegóły z życia osobistego pokrzywdzonej, jej pracy zawodowej, okoliczności związane z jej stanem zdrowia, złośliwie komentowali jej wygląd i wiek. Ponadto zakładali na portalu internetowym F. fikcyjne konta, gdzie zamieszczali obraźliwe dla pokrzywdzonej zdjęcia i komentarze, w których twierdzili, że I. P. niewłaściwie prowadziła salon fryzjerski, zepsuła fryzurę jednej z klientem tego salonu i uprawiała prostytutkę. Oskarżeni działali w ten sposób co najmniej do dnia 11 marca 2017 r. i w ten sposób wzbudzili u I. P. poczucie zagrożenia oraz w sposób istotny naruszyli jej prywatność.

Dowód:

- zeznania I. P. (k.149v-150, 164v-165,265v-266,298,381v-283),

- zeznania A. T. (k.206v,221v,406v-407),

- zeznania Z. T. (k.206v,212v,406),

- częściowo zeznania R. Ł. (k.222v),

- treść sms-ów (k.14-19),

- wpisy internetowe (k.7-13,20-66,68-135,172-194,196-202,236-240,270-281,283-295).

W toku sprawy o podwyższenie alimentów od P. P. (1) na rzecz jego córki A. M., prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Legionowie Wydział III Rodzinny i Nieletnich o sygn. akt III RC 235/16 została powołana jako świadek A. S. (2). W dniu 18 listopada 2016 r. odbyła się rozprawa w tej sprawie. Na korytarzu sądowym oczekując na rozprawę, oskarżona P. K. podeszła do A. S. (2) i spytała czy ma zeznawać w tej sprawie. Gdy A. S. (2) potwierdziła, wówczas oskarżona obraziła ją, twierdząc, że I. P. zapłaciła jej za złożenie zeznań. W tym samym dniu oskarżeni zamieścili w internecie wpisy ze zdjęciem A. S. (2), informujące, że miała zeznawać jako świadek. W kolejnych wpisach obrażali ją, podali miejsce jej zamieszkania, stwierdzili, że widzieli jak sprzedawała alkohol nieletniej osobie i zawiadomią o tym jej sprzedawcę. A. S. (2) nie uległa zastraszeniu przez oskarżonych, wówczas oni udali się do sklepu, gdzie pracowała i opowiedziała właścicielowi sklepu, że wiedziała jak sprzedawała alkohol nieletniemu. W rezultacie tego pomówienia A. S. (2) straciła pracę. Celem działania oskarżonych było wywarcie wpływu na zeznania A. S. (2) w toku sprawy o podwyższenie alimentów od P. P. (1).

Dowód:

- zeznania A. S. (2) (k.204v,213v-214,405v-406),
- zeznania I. P. (k.149v-150, 164v-165,265v-266,298,381v-283),
- wpisy internetowe (k.142-147).

Oskarżony P. P. (1) podczas postępowania przygotowawczego w trakcie pierwszego przesłuchania nie przyznał się do popełniania zarzucanych mu czynów i złożył wyjaśnienia (k.312). Stwierdził, że był w konflikcie z panią I., ona coś wypisuje na jego temat na F., ale on jej nie odpowiada. Wielokrotnie I. zgłaszała zawiadomienia o przestępstwach, których miał się dopuścić, postępowania zostały umorzone. Odnośnie świadka, to był wraz z współoskarżoną w sklepie, gdzie ona sprzedawała, rozmawiali z nią, ale nie wpływali na nią, nie wysyłał jej żadnych sms-ów ani nie zamieścił w internecie jej adresu zamieszkania. Nie wie dlaczego właściciel sklepu ją zwolnił z pracy, może bał się, że nieletnim sprzedawała alkohol, ale nie wie skąd o tym mógł wiedzieć ten właściciel sklepu. Podczas kolejnego przesłuchania nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił (k.333), iż korzysta z F. od około 4 lat, używa nick'a (...). Stwierdził, że nie zamieścił żadnego z okazanych mu wpisów ani sms-a. Podczas rozprawy oskarżony nie stawiał się bez usprawiedliwienia i Sąd odczytał jego wyjaśnienia (k.381).

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego, gdyż są nielogiczne i sprzeczne ze zgromadzonym materiałem dowodowym, zwłaszcza z zeznaniami A. S. (2) (k.204v,213v-214,405v-406) i I. P. (k.149v-150, 164v-165,265v-266,298,381v-283). Należy zwrócić uwagę, że przesyłane wiadomości sms-owe miały osobisty charakter (k.14-19), zostały sfotografowane jako screny telefonu komórkowego oskarżycielki posiłkowej. Oskarżycielka posiłkowa podała, że wysłał je jej były mąż i oskarżona. Stwierdzenie to uzasadnione jest relacjami między stronami i prowadzonym postępowaniem przed Wydziałem Rodzinnym i Nieletnich. Wiadomości zostały wysłane z telefonu oskarżonego, a tylko on mógł do niej pisać m.in., że w wulgarny lekceważy jej wezwanie do zaniechania naruszeń dóbr osobistych (k.14), obrażać oskarżycielkę posiłkową i narzucać jej swój sposób postępowania (k.19). Wbrew twierdzeniom oskarżonego wpisy na portalu internetowym F. mogły być przesłane tylko przez oskarżonych, gdyż dotyczą prywatnych spraw oskarżycielki posiłkowej, a mogły być one znane tylko osobie blisko z nią związanej i mającej osobisty powód, by ujawniać je, przedstawiać w niekorzystnym świetle i tworzyć nieprawdziwe zdarzenia, po to by dokuczyć byłej żonie oskarżonego. W dniu 23.12.2015 r. na portalu (...) ukazał się wpis „I. P. przez porachunki z alfonsami z (...) straciła samochód ...” (k.74). Ponadto w dniu 15 stycznia 2017 r. zostało założone konto (...) (k.171v,172), a celem jego założenia było szydzenie i wyśmiewanie się z pokrzywdzonej. W październiku 2016 r. zostało założone konto (...) na fikcyjne imię i nazwisko (por. pismo z k. 203), na koncie tym pojawił się wpis osoby podającej się za klientkę zakładu fryzjerskiego oskarżycielki posiłkowej, która miała mieć zniszczoną fryzurę w tym zakładzie (k.12). Na koncie (...) oskarżeni zamieścili fragmenty opinii psychologicznej z akt postępowania rodzinnego w sprawie opiekuńczej A. P. (k.286-287), przy czym konto zostało założone na fałszywe dane (por. k. 282). Przedstawione zdarzenia związane z używaniem fałszywych kont internetowych, podawanie informacji dotyczących szczegółów życia rodzinnego i osobistego wskazują jednoznacznie na to, że działania te zostały podjęte

przez osoby zainteresowane szkodzeniem oskarżycielce posiłkowej. Taki motyw mieli natomiast oskarżeni, o czym wyraźnie sami stwierdzili (por. wpis z k. 30 z konta (...)) i sms-y przesłane przez oskarżoną (k.16 i 17). Należy zwrócić uwagę, że treść wyjaśnień oskarżonego odnośnie przyczyn zwolnienia A. S. (2) z pracy świadczy o tym, że ta przyczyna była mu znana, gdyż stwierdził, że „może bał się właściciel sklepu, że nieletnim sprzedaje S. alkohol”. Jeśli oskarżony nie miałby nic wspólnego z wpływaniem na świadka i stworzeniem wersji, że A. S. (2) miała sprzedać nieletniemu alkohol, to powinien być stwierdzić, że nie wiedział niczego o przyczynach jej zwolnienia z pracy. Oskarżony wyraźnie „pogubił” się w tworzeniu wersji zdarzeń i zapomniał, że to on wraz z P. K. wymyślili, że będą A. S. (2) szantażować możliwością wskazania pracodawcy, że miała sprzedawać alkohol nieletniemu.

Oskarżona P. K. podczas pierwszego przesłuchania w toku postępowania przygotowawczego nie przyznała się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia (k.315v-316). Stwierdziła, że nie wysyłała I. P. żadnych sms-ów i nie wstawiała żadnych wiadomości o niej na F.. Zgłosiła na Policji, że I. P. zakładała fałszywe konta na F. i wstawiała jej zdjęcia, Policja umorzyła postępowanie. Zostali napadnięci z P., ale to postępowanie również umorzono. Nagrywała rozmowę z A. S. (2), podczas której stwierdziła, że oświadczy jej pracodawcy, że sprzedała alkohol nieletniemu, co było powodem jej zwolnienia. I. P. poszła do jej zakładu pracy, krzyczała, że była psychopatką. Sytuacje z I. P. miały miejsce od marca 2014 r., kiedy P. P. (1) odszedł od żony i związał się z nią. Podczas kolejnego przesłuchania (k.330) podała, że korzystała z F., używała nicków (...) i (...), natomiast nie zamieściła wpisów obraźliwych wobec I. P..

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonej, gdyż są nielogiczne i sprzeczne ze zgromadzonym materiałem dowodowym, zwłaszcza z zeznaniami A. S. (2) (k.204v,213v-214,405v-406) i I. P. (k.149v-150, 164v-165,265v-266,298,381v-283). Należy zwrócić uwagę, że przesłane wiadomości sms-owe miały osobisty charakter (k.14-19), zostały sfotografowane jako screny telefonu komórkowego oskarżycielki posiłkowej. Oskarżycielka posiłkowa podała, że wysłał je jej były mąż i oskarżona. Stwierdzenie to uzasadnione jest relacjami między stronami i prowadzonym postępowaniem przed Wydziałem Rodzinnym i Nieletnich. Wiadomości zostały wysłane z telefonu oskarżonego, a tylko on mógł do niej pisać m.in., że w wulgarny lekceważył jej wezwanie do zaniechania naruszeń dóbr osobistych (k.14), obrażał oskarżycielkę posiłkową i narzucał jej swój sposób postępowania (k.19). Należy zwrócić uwagę, że oskarżeni byli w związku partnerskim, wzajemnie popierali się w wysyłaniu sms-ów i wpisów internetowych. Świadczy o tym chociażby sms przesłany przez oskarżoną w dniu 22 września 2016 r. (k.16), w którym oskarżona stwierdziła „mam ciężki charakter nie uznaje przegranej i nie patrzę na konsekwencje” – pisownia oryginalna. Wbrew twierdzeniom oskarżonego wpisy na portalu internetowym F. mogły być przesłane tylko przez oskarżonych, gdyż dotyczą prywatnych spraw oskarżycielki posiłkowej, a mogły być one znane tylko osobie blisko z nią związanej i mającej osobisty powód, by ujawniać je, przedstawiać w niekorzystnym świetle i tworzyć nieprawdziwe zdarzenia, po to by dokuczyć byłej żonie oskarżonego. W dniu 23.12.2015 r. na portalu (...) ukazał się wpis „I. P. przez porachunki z alfonsami z (...) straciła samochód ...” (k.74). Ponadto w dniu 15 stycznia 2017 r. zostało założone konto (...) (k.171v,172), a celem jego założenia było szydzenie i wyśmiewanie się z pokrzywdzonej. W październiku 2016 r. zostało założone konto (...) na fikcyjne imię i nazwisko (por. pismo z k. 203), na koncie tym pojawił się wpis osoby podającej się za klientkę zakładu fryzjerskiego oskarżycielki posiłkowej, której rzekomo zniszczono fryzurę w tym zakładzie (k.12). Na koncie (...) oskarżeni zamieścili fragmenty opinii psychologicznej z akt postępowania rodzinnego w sprawie opiekunki A. P. (k.286-287), przy czym konto zostało założone na fałszywe dane (por. k. 282). Przedstawione zdarzenia związane z używaniem fałszywych kont internetowych, podawanie informacji dotyczących szczegółów życia rodzinnego i osobistego wskazują jednoznacznie na to, że działania te zostały podjęte przez osoby zainteresowane szkodzeniem oskarżycielce posiłkowej. Taki motyw mieli natomiast oskarżeni, o czym wyraźnie sami stwierdzili (por. cytowany wyżej sms przesłany przez oskarżoną (k.17)).

Oskarżycielka posiłkowa I. P. zeznała w postępowaniu przygotowawczym (k.149v-150), iż była żoną P. P. (1), rozwód został orzeczony w 2013 r. w czerwcu 2014 r. P. poznał P. i zaczęli nękać ją. Oskarżeni ingerują w jej życie prywatne, ubliżają jej, zamieszczali wpisy internetowe, w których podawali, że pracowała jako prostytutka, twierdzili, że P. nie był ojcem ich dziecka. P. P. (1) na swoim koncie internetowym zamieścił informację, że była zarażona wirusem HIV i wskazał, że prowadzi salon fryzjerski. Podczas kolejnego przesłuchania zeznała (k.164v-165), iż były mąż po związaniu

się z oskarżoną zaczął wspólnie z nią obrażać ją w sms-ach i wpisach internetowych. Oskarżeni zakładali fałszywe konta internetowe, na których podawali nieprawdziwe wiadomości o jej życiu, przez co obrażali ją i dyskredytowali jako prowadzącą zakład fryzjerski. Wobec uporczywego działania oskarżonych stała się nerwowa, wpisy na F. miały wpływ na zmniejszenie dochodów jej salonu. W trakcie kolejnego przesłuchania (k. 265v-266) zeznała, że na koncie P. K. została umieszczona opinia psychologiczna sporządzona w sprawie rodzinnej. Oskarżona tworzyła fałszywe konta internetowe, na których zamieszczała obraźliwe wobec niej wpisy. Wpisy oskarżonej komentowały inne osoby, ich komentarze były obraźliwe dla oskarżycielki posiłkowej i świadczyły o tym, że osoby te wierzyły oskarżonej w wymyślone przez nią twierdzenia. Działania oskarżonych psują jej opinię zarówno w życiu prywatnym jak i związaną z działalnością usługową. Podczas kolejnego przesłuchania (k.298) podała, że oskarżona obrażała również jej ówczesnego partnera R. Ł.. W trakcie rozprawy zeznała (k.381v-382), że od ponad 3 lat była gnębiona przez oskarżoną. Ta sytuacja trwa odkąd rozstała się z byłym mężem. Oskarżona w dalszym ciągu wyzywa ją, a ostatnio napisała, że była w „niemieckim burdelu”. W dalszym ciągu ze strony oskarżonych trwa na nią nagonka. Oskarżona ponadto wyzywała ją w galerii handlowej i w przychodni.

Sąd dał wiarę zeznaniom oskarżycielki posiłkowej, gdyż są logiczne i rzeczowe oraz znajdują potwierdzenie w zeznaniach A. S. (2) (k.204v,213v-214,405v-406), A. T. (k.206v,221v,406v-407), Z. T. (k.206v,212v,406) i wiarygodnej części zeznań R. Ł. (k.222v). Ponadto zeznania oskarżycielki posiłkowej znajdują potwierdzenie w treści sms-ów (k.14-19) i wpisach internetowych (k.7-13,20-66,68-135,172-194,196-202,236-240,270-281,283-295). Należy zwrócić uwagę, że sms-y i wpisy dotyczyły sfery życia prywatnego pokrzywdzonej, wiedza o tych zdarzeniach była dostępna dla ograniczonego kręgu osób i tylko osoba o wyjątkowo złych skłonnościach mogła ujawnić te informacje lub wymyślać fałszywe wiadomości. Z informacji operatora usług internetowych wynika, że konta (...), (...), (...) zostały założone na fałszywe dane osobowe (k.69,195,203,282). Uwzględniając treść deklaracji oskarżonej z k. 17 oraz zapowiedź oskarżonego z k. 30 uznać należy, że przekonanie oskarżycielki posiłkowej o tym, że obraźliwe oraz fałszywe wpisy zamieszczali oskarżeni jest zgodne ze stanem faktycznym.

A. S. (2) zeznała w postępowaniu przygotowawczym (k.204v), że jest znajomą I. P., zna ją od kilku lat. I. od około 2014 r. skarżyła się na zamieszczane obraźliwe wobec niej sms-y i wpisy internetowe. Wpisy te zamieszczali oskarżeni. I. twierdziła, że bała się P. K., ze względu na jej nieobliczalne zachowanie, podała, że przez zachowanie oskarżonych straciła wiele klientem salonu. Podczas kolejnego przesłuchania podała (k.213v-214), że wcześniej pracowała w sklepie (...) w L., poznała oskarżonych jako klientów tego sklepu. Była powołana jako świadek w rozprawie o podwyższenie alimentów złożonej przez I. P.. Gdy oczekiwała na rozprawę na korytarzu sądowym podeszła do niej P. K. i sugerowała, że zeznawała w zamian za pieniądze. Tego dnia oskarżona umieściła w internecie wpisy obrażające ją i sugerujące, że jej znajomi powinni ją niepokoić. Ponadto oskarżona przyszła do sklepu, gdzie pracowała i powiedziała jej pracodawcy, że rzekomo sprzedała alkohol nieletniemu. Działania oskarżonych odebrała jako próbę zastraszenia jej jako świadka w postępowaniu sądowym, ich słowa i czyny stanowiły zapowiedź uczynienia jej krzywdy. Podczas rozprawy zeznała (k.405v-406), że oskarżeni od kilku lat nękali oskarżycielkę posiłkową. Oskarżeni, gdy dowiedzieli się, że miała zeznawać na korzyść oskarżycielki posiłkowej w sprawie o alimenty zaczęli ją szykanować, udostępniali jej zdjęcia z portalu społecznościowego F. i obrażali ją, działając w celu zmuszenia jej do niezłożenia zeznań lub złożenia ich w takiej treści, by były korzystne dla oskarżonego.

Sąd dał wiarę zeznaniom tego świadka, gdyż są logiczne i rzeczowe oraz znajdują potwierdzenie w zeznaniach oskarżycielki posiłkowej i wpisach internetowych (k.142-147).

A. T. zeznała w postępowaniu przygotowawczym (k.206v), iż jest matką I. P. i była teściową P. P. (1). I. wielokrotnie skarżyła się na wpisy w internecie obrażające ją. Postępowanie oskarżonych sprawiło przykrość oskarżycielce posiłkowej i jej córce. Podczas kolejnego przesłuchania (k.212v) zeznała, że nie zakładała konta internetowego, na koncie założonym fałszywie na jej nazwisko pojawiły się zdeformowane zdjęcia jej córki, dostęp do tych zdjęć miał jej były zięć. Podczas rozprawy zeznała (k.406), że problemy córki zaczęły się gdy były zięć związał się z oskarżoną. Od tego czasu zaczęły się wyzwiska na temat jej córki i wnuczki. Była sytuacja, że były zięć przyjechał do niej wraz z oskarżoną, a oskarżona wyzywała ją.

Sąd dał wiarę zeznaniom tego świadka, gdyż są logiczne, rzeczowe oraz znajdują potwierdzenie w zeznaniach oskarżycielki posiłkowej, A. S. (2), Z. T. (k.206v,212v,406), wiarygodnej części zeznań R. Ł., treści sms-ów (k.14-19) i wpisach internetowych (k.7-13,20-66,68-135,172-194,196-202,236-240,270-281,283-295).

Świadek Z. T. zeznał w postępowaniu przygotowawczym (k.208v), że jest bratem I. P.. I. żaliła się na wpisy internetowe obrażające ją i ośmieszające. Oskarżeni zamieszczają te wpisy by poniżyć jego siostrę, czują się bezkarni, a ich naganne zachowanie trwa od trzech lat. Podczas rozprawy zeznał (k.406v-407), iż nie ma tygodnia, aby oskarżeni nie wyzywali jego siostry na portalu społecznościowym F.. Widział te wpisy i są one obraźliwe, służą do tego, aby poniżyć jego siostrę w opinii publicznej. Siostra jest przez to zdenerwowana i płacze.

Sąd dał wiarę zeznaniom tego świadka, gdyż są logiczne, rzeczowe oraz znajdują potwierdzenie w zeznaniach oskarżycielki posiłkowej, A. S. (2), A. T., wiarygodnej części zeznań R. Ł., treści sms-ów (k.14-19) i wpisach internetowych (k.7-13,20-66,68-135,172-194,196-202,236-240,270-281,283-295).

R. Ł. zeznał w postępowaniu przygotowawczym (k.222v), iż był narzeczonym I. P., mieszkali razem od około roku (uwzględniając datę przesłuchania byłoby to od lutego 2016 r.). I. była gnębiona przez byłego męża i jego partnerkę P.. Przeglądał wpisy internetowe wspólnie z oskarżycielką posiłkową, wpisy dokonywane przez oskarżonych były obraźliwe i ośmieszające wobec I.. Pokrzywdzona była tą sytuacją bardzo znerwicowana i bezsilna. Podczas rozprawy zeznał (k.407), że gdy był w związku z oskarżycielką posiłkową dostał informację od niej, że była nachodzona przez swojego byłego męża oraz skarżyła się na oskarżoną, że była nękana poprzez informacje na portalu społecznościowym F.. Przez ten okres czasu wspierał oskarżycielkę posiłkową i tak było aż do momentu rozstania, które miało miejsce 6 miesięcy temu. Przez ten czas był świadkiem licznych prowokacji ze strony oskarżycielki posiłkowej w stosunku do oskarżonych, prowokacje polegały na wypisywaniu różnych rzeczy przez oskarżycielkę posiłkową. Po rozstaniu z oskarżycielką posiłkową jest w ten sam sposób napiętnowany przez nią, tak jak wcześniej oskarżony. Należy zwrócić uwagę, że zeznania tego świadka z postępowania przygotowawczego zasadniczo różnią się od tych złożonych na rozprawie, gdyż z zeznań złożonych w toku dochodzenia wynika, że oskarżycielka posiłkowa otrzymywała wiadomości internetowe o treści obraźliwej, była nimi zdenerwowana. Natomiast podczas rozprawy świadek przedstawił pokrzywdzoną jako inicjatorkę i prowokatorkę takich wpisów. Zeznania te są wzajemnie sprzeczne i nie mogą być jednocześnie prawdą. Nie można bowiem tworzyć wpisów i jednocześnie odczuwać ich jako zagrożenie lub powód dyskomfortu psychicznego. Jeśli pokrzywdzona tworzyła wpisy na samą siebie, to nie miała powodu, by być zdenerwowana ich ukazaniem się, powinna raczej czerpać satysfakcję z możliwości wskazania, że wpisy te umieścili oskarżeni. Zeznania tego świadka zasługują na wiarę w części, w której podał, że obraźliwe wpisy zamieszczali oskarżeni, a oskarżycielka posiłkowa odczuwała z ich powodu przykrość i zdenerwowanie. Ta część zeznań tego świadka jest bowiem logiczna i rzeczowa oraz znajduje potwierdzenie w zeznaniach oskarżycielki posiłkowej, A. S. (2), A. S. (3), Z. T. (k.206v,212v,406), treści sms-ów (k.14-19) i wpisach internetowych (k.7-13,20-66,68-135,172-194,196-202,236-240,270-281,283-295). Nie zasługuje na wiarę ta część zeznań tego świadka, w której podał, że oskarżycielka posiłkowa prowokowała negatywne wobec samej siebie wpisy. Ta część zeznań tego świadka jest sprzeczna z wiarygodną częścią zeznań tego świadka, zeznaniami oskarżycielki posiłkowej, A. S. (2), A. S. (3), Z. T. (k.206v,212v,406). Należy zwrócić uwagę, że sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego byłoby zamieszczenie przez oskarżycielkę posiłkową wiadomości o tym, że salon fryzjerski prowadzony przez nią niszczy fryzury klientom (k.12), przedstawianie siebie jako osoby chorobliwie zazdrosnej o byłego męża (k.20), twierdzenie o sobie, że trudni się prostytutką i była zarażony wirusem HIV (k.32).

Sporządzone w toku postępowania dowody w postaci dokumentów wymienionych na k. 408 zostały sporządzone przez powołane do tego osoby, były sporządzone bezstronnie i obiektywnie, nie były kwestionowane przez strony, stąd stały się podstawą ustalenia stanu faktycznego.

Ustalony stan faktyczny stanowi spójną, logicznie uzasadnioną całość. Poszczególne wiarygodne dowody wzajemnie się uzupełniają i potwierdzają. Na podstawie tego stanu faktycznego wina i okoliczności popełnienia czynów przypisanych oskarżonym nie mogą budzić wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

Związek małżeński między pokrzywdzoną, a oskarżonym został rozwiązany poprzez rozwód w 2013 r. Oskarżony związał się z oskarżoną, zamiast zająć się swoimi sprawami zaczęli ingerować w życie prywatne oskarżycielki posiłkowej. Oskarżeni wielokrotnie wysyłali do niej sms-y oraz zamieszczali wpisy internetowe, wiadomości te obrażały pokrzywdzoną i podważały zaufanie do niej jako prowadzącej salon fryzjerski. Ponadto oskarżeni tworzyli fałszywe konta internetowe, na których podszywając się pod inne osoby zamieszczali nieprawdziwe informacje pomawiające pokrzywdzoną o zajmowanie się prostytutką, niewłaściwe funkcjonowanie jej salonu fryzjerskiego i ujawniali szczegóły jej życia prywatnego.

Pokrzywdzona poczuła się zagrożona zachowaniem oskarżonych, gdyż byli nieustępliwi w swym zachowaniu, lekceważyli jej wyraźnie wyrażoną wolę, że nie chce z nim utrzymywać żadnych relacji. Ponadto oskarżeni istotnie naruszyli prywatność pokrzywdzonej, poprzez uporczywe przesyłanie obraźliwych i nieprawdziwych wiadomości tekstowych i elektronicznych. Zasadnym jest zatem uznanie, że oskarżeni dopuścili się popełnienia przestępstwa określonego w art. 190a § 1 k.k.

A. S. (2) była świadkiem w postępowaniu rodzinnym o podwyższenie alimentów w sprawie prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Legionowie pod sygn. akt III RC 235/16. Świadek w każdym postępowaniu prowadzonym na podstawie obowiązujących ustaw powinien mieć możliwość swobodnego wyrażenia swej wiedzy o sprawie, podania według niego istotnych wiadomości w sprawie. Oskarżeni postanowili uniemożliwić świadkowi złożenia zeznań w sposób swobodny, zgodny z wiedzą świadka. Oskarżeni wysyłali do świadka wiadomości elektroniczne, w których ośmieszali ją, wskazywali gdzie mieszka, zachęcali inni osoby do wyrządzenia jej przykrości lub krzywdy. Celem działania oskarżonych było skłonienie świadka by nie składała zeznań w sprawie lub przedstawiła jej w sposób korzystny dla oskarżonego. Działając w tym celu grozili świadkowi, że rozgłoszą o rzekomym sprzedaniu przez nią alkoholu w sklepie nieletniemu. Niewątpliwie oskarżeni dopuścili się wobec A. S. (2) groźby bezprawnej określonej w art. 115 § 12 k.k., gdyż zapowiedzieli, że rozgłoszą wiadomości uwłaczające jej czci. Należy zatem podzielić propozycję oskarżyciela publicznego, że zachowanie oskarżonych wyczerpało znamiona przestępstwa określonego w art. 245 k.k. Oskarżeni działali w krótkim czasie i realizowali z góry powzięty zamiar. Ich zachowanie stanowi zatem czyn ciągły w rozumieniu art. 12 k.k.

Oskarżony ma 35 lat, jest rozwodnikiem, ma na utrzymaniu córkę w wieku lat 13, zdobył wykształcenie średnie, pracuje i zarabia około 4.700 złotych miesięcznie (oświadczenie z k. 311v), nie był karany (k.373).

Oskarżona ma 27 lat, jest rozwódką, ma na utrzymaniu syna w wieku 9 lat, pracuje i zarabia około 2.400 złotych miesięcznie (oświadczenie z k. 315v), nie była karana (k. 374).

Stopień społecznej szkodliwości czynów przypisanych oskarżonym był znaczny, gdyż oskarżeni uporczywie nękali pokrzywdzoną, a ponadto bezprawnie wpływali na zeznania świadka. Stopień winy oskarżonych był znaczny, gdyż oskarżeni działali umyślnie, celowo i uporczywie nękał pokrzywdzoną I. P. i chcieli wpłynąć nielegalnie na wynik prowadzonego postępowania rodzinnego.

Jako okoliczności obciążające należy uznać naruszenie uprawnień pokrzywdzonej I. P. i wyrządzoną jej krzywdę, a także bezprawne wpływanie na przebieg postępowania sądowego, natomiast jako okoliczności łagodzące należy uznać dotychczasową niekaralność oskarżonych (k.373,374).

Celem postępowania karnego jest zapobieganie popełniania przestępstwom i kształtowanie w społeczeństwie szacunku dla norm prawnych i słuszych interesów innych osób oraz wskazywanie, że orzeczone zakazy powinny być przestrzegane i nikogo nie można nękać, ani bezprawnie wpływać na swobodę zeznań świadka.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd uznał, że karami adekwatnymi, sprawiedliwymi i zdolnymi spełnić cele prewencji indywidualnej i generalnej powinna być wobec oskarżonych kary po 4 miesięcy pozbawienia wolności za uporczywe

nękanie I. P.. Kary w tym samym wymiarze będą adekwatne, sprawiedliwe oraz dostosowane do stopnia społecznej szkodliwości czynu i winy oskarżonych za bezprawne wpływanie na świadka A. S. (2).

Oskarżeni działali w podobnym okresie czasu, wpływanie na zeznania świadka było związane z bezprawnym zachowaniem wobec I. P.. Stąd wymiar kary łącznej został orzeczony przy zastosowaniu znacznej absorpcji kar.

Oskarżeni nie byli karani (k.373,374), należy zatem umożliwić im zrozumienie błędnego postępowania, przemyślenia postępowania i odstąpienia od bezprawnego zachowania, bez konieczności odbycia kary izolacyjnej. Jeśli w okresie próby oskarżeni nie popełnią ponownie przestępstwa i będą stosować się do warunków w okresie próby mogą uniknąć odbycia kary pozbawienia wolności. Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd warunkowo zawiesił wykonanie kar łącznych orzeczonych wobec oskarżonych. Okres 3 lat próby jest niezbędny do weryfikacji ich zachowania i przekonania do zasadności przestrzegania porządku prawnego.

Uwzględniając, że zachowanie oskarżonego rażąco naruszyło uprawnienie I. P. do spokoju i szacunku ze strony innych osób. Stąd koniecznym jest orzeczenie zakazu kontaktowania się z nią przez oskarżonych na okres 5 lat. Biorąc pod uwagę, że P. P. (1) powinien mieć zapewnioną możliwość ustalenia kontaktów z córką i decydowania o jej wychowaniu, zakaz kontaktów nie obejmuje tej sfery życia.

W związku z postępowaniem Skarb Państwa poniósł wydatki, które nie powinny być przerzucane na ogół podatników, a oskarżeni mogą je zwrócić, gdyż mają stałe dochody. Sąd zasądził od nich zatem zwrot tych kosztów.